

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiæ & Iuris Canonici Doctoris |||
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

plicium: Et ubi comperit abbatissa loci in quo manebant corpora trium Magorum, germana soror eius viri, pacta est cum archiepiscopo Coloniensi vitam fratri: Sciebat enim ciues, et si non leuiter dererent hominem ad supplicium, extrema tamē fame pressos, necessitati cessuros: & pro munere pollicetur sanctas illas reliquias. Sciens archiepiscopus indignationem & implacabilem irā Cæsar is in hominem, honesta fraude circumueniendū putauit Imperatorem, pro munere deposcens quod abbatissa exportaret: Cæsar non cogitans quid moliretur, induxit: Illa fratrem humeris, ut potuit, euexit. Cæsar nō hoc permisisse clamitat. Archiepiscopus fidem promissionis efflagitat, nec facile illum Cæsar contristauit. Ita saluat⁹ ad mortem destinatus: & ille sanctas ex pacto reliquias accepit, quas Coloniā premisit. De Parthia dum venerant Constantinopolim, & inde Mediolanum: Vbi D C LXXI. feruntur annis quievisse. Postea vero idem archiepiscopus apud Tusculanum in castris defunctus, & ipse in ecclesiam suam post sanctas reliquias inducitur. Fridericus quoquè dux Sueviae eadem infectus tabe tum perijt, qui filiam tenebat Henrici Leonis conjugem.

CAPUT XXXV.

Caesar, expugnat⁹ Ianuenſibus, Romam contendit: & iunctis viribus utriusque exercitus, ipsam Vrbem oppugnauit. Aedem diui Petri à Vaticano milibus inseſſam cepit: & fugato Alexandro, idolum suum Paschalem introduxit: Deinde Lateranum oppugnauit. Sed Romani cum cernerent se Imperatoris viribus longe impares, deditiōnem fecerē, imperata se facturos polliciti: in quā etiā rem dedere obsides. Cæsar, rebus ita compotis, residuum exercitū reduxit in Longobardia.

bardiam: Ibi cùm esset, audiuit motum qui esset in Saxoniam, omnium principum aduersus vnum Henricum Leonem: & missa legatione crebra, compescuit motus sœuentes quoad ipse veniret. Quo tempore Henricus dux diuortium fecit cum Clementia ducis Sarvingilia, obtendens titulum cognationis. Sustulit ex ea filiam, quam nupèr collocauit Friderico Conradi Imperatoru filio adolescenti optimo, sed non longauo: Nupèr enim in expeditione Italica cum multis principibus tibi consumptus perijt. Adduci autem fecit Henricus Leo Anglia regis filiam, quam coniugē magna dote in auro, argento, & gemmis adornatam accepit. Imperator autem Germaniam contendens, cùm euocasset principes, casam controuersiarum audiuit, & factis treugis, sedavit tempestatem sœuentium ubique bellorum. Interēa Longobardi, cùm vidissent abyssē Imperatorem, ac pridem robur exercitus eius contabuisse, subtractis morte prestantioribus, ad rebellionem redeunt. Imperator iterū euocatis regni proceribus, eos coarguit quod non sueram pacem in treugis conservassent: Nam tumultuille Saxoniam animos baud dubium auxit Longobardis. Tum annis in Bamberg a leges iterū pacis dixit disidentibus. Cunctis ergo ex integro, vt putabatur, compositis, reuocatus est archiepiscopus Hamburgensis Hartwigus ex Magdeburgo in sedem suam, tactusque morbo intra paucos dies decessit: & extincta morte ipsius vetus controuersia, qua fuit super comitatu Stadensi: & possedit illum dux deinceps sine omni contradictione. Hic enim erat nouissimus de linea marchionum illorum, ad quos Thietmaria pertinebat: Nam cæso patre, ac deinde fratre eius in Thietmaria, ob populi sœnitiam, fecit iste Hartwigus commutationem cum ecclesia Bremen, donata.

donans Thietmariam ecclesiae, recipiēs ab illa Stadensem comitatum. Quod Henricus dux non passus, Adalberonem huius archiepiscopi praedecessorem captiuum abduxit cum hoc Hartwico, vt antē commemorauimus; Sed Hartwicus, & ante pontificatum, & in ipso, impar erat Henrico: Vnde comitatum illum de facto, non iure, sibi vendicauit, Hartwico moriente. Conradus quoque Lubicensis episcopus, interuentu Cesaris, meruit redire in parochiam suam ea conditione, vt sopita priori obstinatione, ducem recognosceret feudi authorem: potitusq; redditu ob gratiam ducis, in virū alterum est mutatus: Didicit enim ex his, quæ ipse passus est, cōpati fratribus suis, & decēterò pronior fuit in humanitatis officia: Clerum defensauit à circuuentione potentium, pricipiè verò Henrici comitis Thuringi, tum Holsatiā gubernantis, qui sacra prophanāque miscuit more militari.

CAPVT XXVI.

Erat ea tempestate nobilis quidam Swidekindus de Dasenberg, vir inquieto animo, & q; armis plūs, quam satīs erat, indulgeret: Hunc Henricus dux diū bonis conditionibus detinuit: sed vir effrenis etiam dum cœpit contemnere, fisis munitioni arcis suæ in montibus Hercinia. Henricus dux obsedit arcem, oppugnauitque: Sed cùm ille sibi prospexisset de cōmeatibus, diū sedendum videbatur, vt fame extorqueret dditionem. Euocauit de Hercinia fossores minerarum, & iusit cuniculos agere ad puteum: quo intercepto, siti laborabant, & coacti sunt duci se dédere obfessi. Quo tempore Lubica, quod in Swandalia diximus, concessit in ius Henrici ducis ex Adolpho Holsatiæ comite adolescentiore, cuius pater eam primus post Critonem Swandalum ex-

Dd truxit:

